

De mortem (X)

La margine de spațiu se-nalță munți de stâncă,
(Dincolo nu se știe ce poate fi fiind)
Iar între munți e-o mare, cât timpul de adâncă,
Cu ape-ntunecate și tainic forfotind.

Deasupra apei negre, o boare-abia văzută
Se plimbă și se-nalță, venind din adâncimi,
Și ce e boarea asta și din ce e făcută,
Și de ce se prefiră de prin întunecimi?

Nu-i nimeni nici să știe și nici să spună asta.
Și după ce tot urcă, și urcă, ne-ncetat,
De-atinge în tărie, la marginea ei, creasta,
Oricare fir de boare coboară săgetat,

Și intră în neantul din care a emers,
Amestecându-și duhul cu-ntunecimea mută.
Căci asta e menirea-n întregul Univers,
Ce pleacă să se-ntoarcă-n condiția avută.

Căci firele de boare-n călătorie pleacă,
Intrând în ființare, și când ajung pe creastă,
Sfârșită este vremea pe care s-o petreacă
În lume, cât privirea-aruncată pe fereastră.

Atât e ființarea, cât să-ți arunci privirea,
Și-apoi un dor năprasnic de-origini te-mpresoară,
Și crește-n tine, astfel, năvalnic, amintirea
Nimicului din care-ai ieșit odinioară.

Și-n marea cea adâncă, nediferențiată,
Te pierzi în neființă, și nici o amintire
Nu mai păstrezi în tine din lumea de-altădată,
Căci ești ca și nimicul, o simplă-nchipuire

A întâmplării oarbe, puteai sau nu să fii,
Desen stingher în aer, făcut din fir de fum,
Căci darul ființării îl ai ca să revii
La ce-ai fost înainte, de pe al lumii drum.